HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera întâi)

8 septembrie 2021 *

„Funcție publică – Agenți contractuali – Divulgarea unor date cu caracter personal – Cerere de asistență – Respingerea cererii – Necompetența autorului actului cauzator de prejudicii – Act elaborat și semnat de un cabinet de avocatură extern – Răspundere – Prejudiciu moral”

În cauza T-52/19,

AH, reprezentat de N. de Montigny, avocată,

reclamant,

împotriva

Fundației Europene pentru Îmbunătățirea Condițiilor de Viață și de Muncă (Eurofound), reprezentată de F. van Boven și M. Jepsen, în calitate de agenți, asistați de C. Callanan, solicitor,

pârâtă,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 270 TFUE prin care se solicită, pe de o parte, anularea deciziei din 22 martie 2018, elaborată și semnată de un cabinet de avocatură extern, privind o cerere de asistență a reclamantului în legătură cu divulgarea datelor sale cu caracter personal, precum și o cerere de despăgubire și, pe de altă parte, repararea prejudiciului moral pe care acesta pretinde că l-a suferit ca urmare a deciziei respective, precum și a divulgării menționate,

TRIBUNALUL (Camera întâi),

compus din domnul H. Kanninen, președinte, și doamnele N. Półtorak și M. Stancu (raportoare), judecători,

grefier: domnul L. Ramette, administrator,

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 8 decembrie 2020,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: franceza.

Hotărâre

Istoricul cauzei și situația de fapt ulterioară introducerii acțiunii

1 Reclamantul, AH, este agent contractual la Fundația Europeană pentru Îmbunătățirea Condițiilor de Viață și de Muncă (Eurofound).

2 La 13 iunie 2017, reclamantul a introdus o cerere în temeiul articolului 90 alineatul (1) din Statutul funcționarilor Uniunii Europene (denumit în continuare „statutul") pentru a obține o reîncadrare retroactivă a grupei sale de funcții. Această cerere a fost respinsă de Eurofound printr-o decizie din 11 iulie 2017.

3 La 8 septembrie 2017, reclamantul a depus o reclamație în temeiul articolului 90 alineatul (2) din statut împotriva acestei decizii (denumită în continuare „reclamația din 8 septembrie 2017"), care a fost respinsă de autoritatea abilitată să încheie contractele de muncă (denumită în continuare „AAIC") a Eurofound la 8 ianuarie 2018. Reclamantul nu a formulat nicio cale de atac împotriva acestei din urmă decizii.

Cu privire la descoperirea fișierului „hrlink"

4 La 12 ianuarie 2018, reclamantul a descoperit un fișier intitulat „hrlink" (denumit în continuare „fișierul «hrlink»), accesibil personalului Eurofound pe unul dintre serverele sale. Acest fișier conținea mai multe subfișiere confidențiale referitoare la personalul Eurofound, printre care un dosar privind reclamația din 8 septembrie 2017 (denumit în continuare „dosarul în litigiu"). În respectivul dosar figurau documente privind soluționarea acestei reclamații, printre care un e-mail din 9 septembrie 2017, în care [*confidențial*][1] și [*confidențial*] discutau printre altele despre posibilitatea de a iniția o procedură disciplinară împotriva reclamantului având în vedere afirmațiile false făcute de acesta din urmă în reclamația din 8 septembrie 2017.

5 În urma acestei descoperiri, reclamantul a trimis, la 15 ianuarie 2018, hiperlinkul dosarului în litigiu mai multor colegi și le-a solicitat să verifice dacă puteau avea acces la respectivul dosar. După ce a obținut confirmarea din partea lor, reclamantul a semnalat, în aceeași zi, prin e-mail, acest incident Autorității Europene pentru Protecția Datelor (AEPD). Aceasta din urmă a deschis o anchetă cu privire la respectivul subiect, înregistrată sub numărul [*confidențial*] (denumită în continuare „prima anchetă a AEPD").

6 Prin e-mailul din 30 ianuarie 2018, sindicatul [*confidențial*] i-a scris directorului executiv, semnalând că a avut loc o divulgare a datelor cu caracter personal în privința unuia dintre angajații Eurofound, care era de asemenea membru al comitetului executiv al sindicatului menționat în cadrul Eurofound.

Cu privire la cererea din 2 februarie 2018 și decizia atacată

7 La 2 februarie 2018, reclamantul a adresat, prin intermediul avocatului său, un e-mail directorului executiv și șefului resurselor umane aflat atunci în funcție (denumită în continuare „cererea din 2 februarie 2018") având ca obiect, pe de o parte, o cerere de asistență pentru ca Eurofound să

[1] Date confidențiale ocultate.

ancheteze cu privire la gravele încălcări din partea superiorilor săi ierarhici descoperite la lectura dosarului în litigiu, referitoare în special la divulgarea datelor sale cu caracter personal și la afirmațiile formulate de [*confidențial*] în e-mailul din 9 septembrie 2017, și, pe de altă parte, o cerere de despăgubire în temeiul articolului 90 alineatul (1) din statut, având ca obiect obținerea plății unei sume de 60 000 de euro cu titlu provizoriu pentru repararea prejudiciului suferit ca urmare a acestor încălcări.

8 La 14 februarie 2018, un cabinet de avocatură irlandez (denumit în continuare „cabinetul de avocatură extern”) a confirmat primirea cererii din 2 februarie 2018 în numele Eurofound.

9 Prin decizia din 22 martie 2018 (denumită în continuare „decizia atacată”), cabinetul de avocatură extern i-a comunicat reclamantului că cererea sa de despăgubiri care figurează în cererea din 2 februarie 2018 fusese respinsă pentru motivul că nu a avut loc nicio divulgare intenționată a datelor sale cu caracter personal și că, în consecință, nu îi era datorată nicio despăgubire. În această decizie, cabinetul menționat preciza de asemenea că, recunoscând totodată că fișierul „hrlink” nu fusese securizat, Eurofound urma să inițieze o investigație internă cu privire la respectiva breșă de securitate. În acest scop, el invita reclamantul să răspundă la anumite întrebări cu privire la modul în care el însuși avusese acces la acest fișier.

10 În urma adoptării deciziei atacate, avocatul reclamantului a adresat cabinetului de avocatură extern două e-mailuri din 5 aprilie și din 9 mai 2018, la care acesta din urmă a răspuns prin e-mailurile din 26 aprilie și din 1 iunie 2018. Aceste e-mailuri urmăreau să clarifice conținutul și domeniul de aplicare ale deciziei menționate, în special întinderea anchetei menționate la punctul 9 de mai sus.

11 La 21 iunie 2018, reclamantul a introdus o reclamație în temeiul articolului 90 alineatul (2) din statut împotriva deciziei atacate (denumită în continuare „reclamația din 21 iunie 2018”), solicitând Eurofound, cu titlu principal, anularea acestei decizii și efectuarea anchetei pe care o solicitase înainte de respingerea cererii de despăgubiri introduse ca urmare a divulgării datelor sale cu caracter personal și urmărirea persoanelor responsabile pentru această divulgare, în conformitate cu articolul 49 din Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO 2001, L 8, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 30, p. 142) și, în subsidiar, să îi acorde o despăgubire în valoare de 30 000 de euro pentru repararea prejudiciului său moral.

12 Prin decizia din 18 octombrie 2018, cabinetul de avocatură extern i-a comunicat reclamantului că reclamația sa fusese respinsă. Această decizie era semnată de unul dintre avocații acestui cabinet în calitate de „agent legal al Eurofound”.

Cu privire la măsurile adoptate de Eurofound ca urmare a cererii de asistență a reclamantului și a descoperirii breșei de securitate a fișierului „hrlink”

13 Prin două e-mailuri din 2 februarie 2018, Eurofound, pe de o parte, a informat personalul cu privire la existența unui acces nesecurizat la fișierul „hrlink” și la adoptarea unor măsuri corective în această privință și, pe de altă parte, a semnalat AEPD respectiva breșă de securitate. În urma acestui din urmă e-mail, AEPD a deschis o anchetă, înregistrată sub numărul [*confidențial*] (denumită în continuare „a doua anchetă a AEPD”).

14 La 28 martie 2018, delegația pentru protecția datelor a Eurofound (denumită în continuare „DPD”) a întocmit un prim raport privind breșa de securitate a fișierului „hrlink”.

15 Prin e-mailul din 3 aprilie 2018, AEPD a informat Eurofound că, în pofida gravei divulgări a datelor cu caracter personal ca urmare a unei accesibilități nesecurizate a acestui fișier, măsurile corective luate până atunci erau satisfăcătoare și că, în consecință, a doua anchetă urma să fie încheiată.

16 Prin e-mailul din 13 aprilie 2018, DPD a solicitat reclamantului să completeze un chestionar în cadrul anchetei pe care ea o desfășura, pentru a întocmi un raport în atenția AEPD și a directorului executiv, privind accesul neautorizat la fișierul „hrlink”. Reclamantul i-a răspuns, în aceeași zi, să se adreseze avocatei sale, care a scris DPD la 20 aprilie 2018, precizând poziția acestuia cu privire la ancheta respectivă.

17 Prin scrisoarea din 24 mai 2018, DPD a informat AEPD cu privire la evoluțiile anchetei interne privind accesul neautorizat la fișierul „hrlink”. În urma acestui e-mail, la 14 decembrie 2018, AEPD a notificat din nou Eurofound intenția sa de a încheia a doua anchetă.

18 Prin e-mailul din 4 iulie 2018, AEPD i-a scris directorului executiv, în calitatea sa de persoană responsabilă pentru prelucrarea datelor cu caracter personal în cadrul Eurofound, pentru a-l informa cu privire la plângerea adresată AEPD de reclamant și l-a întrebat dacă are comentarii cu privire la afirmațiile reclamantului în cadrul primei sale anchete. Directorul menționat a răspuns la acest e-mail la 1 august 2018.

19 Prin e-mailul din 18 octombrie 2018, DPD a informat AEPD că Eurofound solicitase o expertiză informatică unei societăți externe privind breșa de securitate a fișierului „hrlink”, al cărei raport final confirmase că respectivul fișier era accesibil cel puțin din anul 2014 și că nu fusese adusă nicio modificare intenționată parametrilor de securitate ai acestuia din urmă pentru a divulga dosarul în litigiu.

20 Prin e-mailul din 21 iunie 2019, directorul executiv s-a adresat în scris AEPD, informând-o cu privire la ultimele evenimente survenite cu privire la plângerea reclamantului, precum și cu privire la acțiunea aflată pe rolul Tribunalului în prezenta cauză. La 3 iulie 2019, AEPD a răspuns Eurofound că prima sa anchetă va fi suspendată în așteptarea deciziei prin care se finalizează judecata în prezenta cauză. Un e-mail similar a fost trimis reclamantului la 31 iulie 2019.

Procedura și concluziile părților

21 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 28 ianuarie 2019, reclamantul a formulat prezenta acțiune. Prin înscrisul separat din aceeași zi, reclamantul a solicitat să beneficieze de anonimat, conform articolului 66 din Regulamentul de procedură al Tribunalului, care i-a fost acordat la 11 martie 2019.

22 Eurofound a depus memoriul în apărare la 26 aprilie 2019. Printr-un înscris separat din aceeași zi, Eurofound a formulat o cerere de omitere a anumitor date față de public cuprinse în cererea introductivă, conform articolului 66 din Regulamentul de procedură.

23 Reclamantul a depus replica la 10 iulie 2019, care conținea și o cerere de măsuri de organizare a procedurii. Printr-un înscris separat din aceeași zi, acesta a solicitat omiterea față de public a anumitor date conținute în replică.

24 La 12 august 2019, reclamantul a depus la grefa Tribunalului o propunere de probe. Prin scrisoarea din 20 august 2019, Tribunalul a invitat Eurofound să depună observațiile sale cu privire la această propunere de probe în cadrul duplicii.

25 Eurofound a depus duplica la 18 septembrie 2019. Prin înscris separat din aceeași zi, aceasta a reiterat cererea sa de omitere a anumitor date față de public pentru toate documentele aferente prezentei cauze, inclusiv replica și duplica.

26 La 20 septembrie 2019, reclamantul a solicitat, cu titlu principal, în temeiul articolului 68 din Regulamentul de procedură, conexarea cauzei T-630/19, AH/Eurofound cu prezenta cauză și, în subsidiar și în ipoteza în care nu ar fi admisă conexarea cauzei, suspendarea judecării cauzei T-630/19. Eurofound a prezentat observațiile sale cu privire la aceste cereri la 29 octombrie 2019.

27 La 17 octombrie 2019, președintele Tribunalului, în interesul unei bune administrări a justiției, prin decizie motivată și după consultarea judecătorilor în cauză, a desemnat, în temeiul articolului 27 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, un nou judecător raportor, care este membru al Camerei întâi a Tribunalului.

28 La 20 noiembrie 2019, grefa Tribunalului a informat părțile că faza scrisă a procedurii era închisă și că președintele Camerei întâi a decis să nu conexeze prezenta cauză cu cauza T-630/19 în acest stadiu al procedurii.

29 La 2 decembrie 2019, reclamantul a formulat o cerere motivată, în temeiul articolului 106 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, pentru a fi ascultat în cadrul fazei orale a procedurii.

30 La 13 ianuarie 2020, reclamantul a depus o nouă propunere de probe, cu privire la care Eurofound a depus observații la 7 februarie 2020.

31 Prin decizia din 1 octombrie 2020, Tribunalul a conexat prezenta cauză cu cauza T-630/19, AH/Eurofound, pentru buna desfășurare a fazei orale a procedurii.

32 În aceeași zi, Tribunalul a deschis faza orală a procedurii și a decis să adreseze părților întrebări cu solicitare de răspuns scris, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 89 din Regulamentul de procedură. Părțile au răspuns la aceste solicitări în termenul stabilit.

33 La 13 noiembrie 2020, Camera întâi a Tribunalului a decis, în temeiul articolului 89 din Regulamentul de procedură, să adreseze Eurofound noi întrebări cu solicitare de răspuns scris, la care aceasta a răspuns în termenul stabilit.

34 La 25 noiembrie 2020, Eurofound a depus o propunere de probe. La 30 noiembrie 2020, Tribunalul a invitat reclamantul să își prezinte observațiile cu privire la această propunere de probe oral în ședință.

35 La 1 decembrie 2020, Eurofound a formulat o cerere de derogare de la regimul lingvistic pentru faza orală, pentru a se putea exprima în limba engleză. La 3 decembrie 2020, președintele Camerei întâi a Tribunalului a decis să nu admită cererea Eurofound de a pleda în limba engleză

în ședința de audiere a pledoariilor, o astfel de cerere de derogare neputând, în temeiul articolului 1 alineatul (2) litera (f) și al articolului 45 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură, să fie formulată de unul dintre organele sau organismele Uniunii Europene.

36 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările orale adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 8 decembrie 2020.

37 În cererea introductivă, reclamantul solicită în esență Tribunalului:

– anularea deciziei atacate;

– obligarea Eurofound la plata sumei de 30 000 de euro pentru repararea prejudiciului moral suferit ca urmare a divulgării datelor sale cu caracter personal și a respingerii cererii din 2 februarie 2018;

– obligarea Eurofound la plata cheltuielilor de judecată.

38 În memoriul în apărare, Eurofound solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii în anulare și în despăgubire în totalitate ca inadmisibilă și neîntemeiată;

– obligarea reclamantului la plata tuturor cheltuielilor de judecată.

39 În replică, reclamantul solicită în esență Tribunalului:

– admiterea cererii sale de prezentare de documente, solicitând Eurofound să prezinte toate mandatele conferite reprezentanților săi în toate etapele precontencioase și contencioase;

– anularea deciziei atacate;

– obligarea Eurofound la plata unei despăgubiri evaluate la 200 000 de euro, majorată cu dobânzi moratorii de la data pronunțării hotărârii la rata stabilită de Banca Centrală Europeană (BCE);

– obligarea Eurofound la plata cheltuielilor de judecată.

40 În duplică, Eurofound solicită Tribunalului:

– respingerea ca inadmisibile sau, în orice caz, ca neîntemeiate a tuturor cererilor de prezentare de documente formulate în replică privind mandatul reprezentanților săi;

– examinarea și pronunțarea numai cu privire la concluziile prezentate în cererea introductivă, astfel cum s-a solicitat în memoriul în apărare, și respingerea noilor cereri de despăgubire, precum și a motivelor corespunzătoare și a probelor depuse în susținerea acestora, prezentate pentru prima dată în replică în ceea ce privește atât scrisoarea din 1 august 2018 către AEPD, cât și documentele prezentate în anexele 9, 10 și 13 la replică;

– obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

Cu privire la concluziile în anulare

41 În susținerea concluziilor în anulare, reclamantul invocă șapte motive întemeiate, primul, pe necompetența autorului actului cauzator de prejudicii, al doilea, pe încălcarea obligației de asistență, precum și pe respingerea prematură a cererii sale de despăgubire, al treilea, pe caracterul contradictoriu al poziției administrației, precum și pe încălcarea obligației de motivare și a dreptului de a fi ascultat; al patrulea, pe încălcarea articolului 26 din statut și a dispozițiilor aplicabile în materia dreptului la protecția datelor cu caracter personal, al cincilea, pe un conflict de interese și pe încălcarea obligațiilor de obiectivitate, de imparțialitate și de independență a administrației, al șaselea, pe un abuz de putere, și al șaptelea, pe încălcarea articolului 17 din statut și pe confidențialitatea activităților sindicale.

42 În ceea ce privește decizia atacată în măsura în care respinge cererea sa de despăgubiri, prin intermediul celui de al doilea motiv, reclamantul susține printre altele că respingerea unei astfel de cereri era prematură. Or, potrivit unei jurisprudențe constante, decizia unei instituții de respingere a unei cereri de despăgubire face parte integrantă din procedura administrativă prealabilă acțiunii în răspundere formulate în fața Tribunalului și, prin urmare, concluziile în anularea unei asemenea decizii nu pot fi apreciate în mod autonom în raport cu concluziile în despăgubire (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 mai 2019, Mauritsch/INEA, T-271/18, nepublicată, EU:T:2019:286, punctul 26 și jurisprudența citată). În speță, întrucât reclamantul a prezentat concluzii în despăgubire privind în special despăgubirea sa pentru prejudiciul moral pe care pretinde că l-ar fi suferit ca urmare a divulgării datelor sale cu caracter personal (a se vedea punctul 82 de mai jos), nu este necesară pronunțarea în mod autonom cu privire la concluziile în anulare îndreptate împotriva respingerii acestei cereri de despăgubire.

Cu privire la admisibilitatea concluziilor în anulare

43 Fără a invoca în mod formal inadmisibilitatea concluziilor în anulare, Eurofound susține că acestea sunt inadmisibile din cauza lipsei unui interes de a exercita acțiunea cert, real și actual al reclamantului, din moment ce aceasta nu ar fi refuzat să desfășoare o anchetă cu privire la divulgarea datelor sale cu caracter personal și ar fi colaborat întotdeauna cu AEPD în această privință. Reclamantul contestă aceste argumente și răspunde în esență că ancheta desfășurată de Eurofound nu a avut niciodată ca obiectiv să răspundă la cererile formulate la 2 februarie 2018, și anume identificarea cauzei și a persoanelor responsabile pentru divulgarea datelor sale cu caracter personal.

44 Potrivit unei jurisprudențe constante, o acțiune în anulare introdusă de o persoană fizică sau juridică nu este admisibilă decât în măsura în care reclamantul are un interes să obțină anularea actului atacat. Un asemenea interes presupune ca acțiunea părții să poată, prin rezultatul său, să procure un beneficiu părții care a formulat-o. Acest beneficiu poate ține atât de interesele materiale, cât și de interesele morale și de perspectivele de viitor ale persoanei interesate (a se vedea Ordonanța din 20 octombrie 2009, Lebard/Comisia, T-89/06, nepublicată, EU:T:2009:408, punctul 35 și jurisprudența citată).

45 În speță, reclamantul contestă respingerea cererii sale de asistență în măsura în care viza realizarea, sub supraveghere externă, a unei anchete administrative cu privire la divulgarea pretins nelegală a datelor sale personale către terți fără consimțământul său prealabil și cu privire

la identificarea persoanelor responsabile pentru o astfel de divulgare. Or, această constatare este suficientă pentru a concluziona că prezenta acțiune ar putea aduce un beneficiu reclamantului, în măsura în care anularea deciziei atacate ar putea determina Eurofound să efectueze o asemenea anchetă.

46 Rezultă din cele ce precedă că concluziile în anulare ale reclamantului trebuie considerate admisibile.

Cu privire la temeinicia concluziilor în anulare

– *Cu privire la primul motiv, întemeiat pe necompetența autorului actului cauzator de prejudicii*

47 Prin intermediul primului motiv, reclamantul susține că decizia atacată, precum și decizia de respingere a reclamației sunt afectate de un viciu de necompetență, întrucât ar fi fost adoptate de cabinetul de avocatură extern, care nu poate fi considerat o autoritate în sensul statutului.

48 Eurofound solicită respingerea motivului menționat ca inadmisibil, acesta nefiind invocat în cadrul procedurii precontencioase, și, în orice caz, ca neîntemeiat. În primul rând, decizia atacată a fost redactată și semnată de cabinetul de avocatură extern, în calitatea sa de reprezentant al Eurofound, la instrucțiunile acesteia. În această privință, Eurofound precizează că atribuțiile AAIC au rămas de competența exclusivă a directorului executiv pe tot parcursul fazei precontencioase și nu au fost încredințate cabinetului de avocatură extern. În al doilea rând, dreptul irlandez ar prevedea că un cabinet de avocatură extern poate semna o decizie adoptată de o autoritate administrativă. În al treilea rând, alegerea de a fi asistată de un cabinet de avocatură extern ar fi fost impusă de faptul că reclamantul însuși solicitase asistența unui consilier juridic. În al patrulea rând, deciziile AAIC nu ar fi supuse niciunei condiții de formă, din moment ce cererile funcționarilor sau ale agenților înșiși nu trebuie să respecte astfel de condiții.

49 Fără a fi necesar să se ridice problema prezenței în esență, în reclamația din 21 iunie 2018, a unei obiecții care poate fi legată de prezentul motiv, trebuie amintit că motivul întemeiat pe necompetența autorului unui act cauzator de prejudicii este un motiv de ordine publică pe care Tribunalul trebuie, dacă este cazul, să îl invoce din oficiu (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 noiembrie 2017, Teeäär/BCE, T-555/16, nepublicată, EU:T:2017:817, punctul 36 și jurisprudența citată).

50 Prin urmare, motivul menționat trebuie examinat pe fond.

51 Trebuie să se constate că, în primul rând, respectivul cabinet de avocatură extern a fost abilitat să elaboreze și să semneze decizia atacată. În schimb, nu reiese din dosarul prezentat Tribunalului, contrar celor susținute de reclamant, că acest cabinet nu ar fi acționat în conformitate cu instrucțiunile Eurofound. Astfel, pe de o parte, este cert că respectivul cabinet a indicat întotdeauna că a acționat în numele și pe seama Eurofound. Pe de altă parte, elementele contextuale, prezentate de Eurofound la Tribunal și referitoare la discuțiile sale cu cabinetul de avocatură extern în faza precontencioasă, atestă că înscrisurile acestui cabinet erau convenite cu Eurofound.

52 În al doilea rând, în ceea ce privește abilitarea dată astfel de Eurofound cabinetului de avocatură extern pentru a elabora și a semna decizia atacată, aceasta susține în esență că respectivul cabinet a beneficiat de o delegare de semnătură și că această delegare era licită.

53 În această privință, independent de natura abilitării de care a beneficiat cabinetul de avocatură extern pentru a elabora și semna decizia atacată, trebuie arătat, mai întâi, că Curtea a precizat, în ceea ce privește delegarea de competențe, că o instituție sau un organism al Uniunii este abilitat să prevadă un ansamblu de măsuri de organizare și de delegare a competențelor în cadrul său, în special în materie de gestionare a propriului personal (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 mai 2005, Tralli/BCE, C-301/02 P, EU:C:2005:306, punctele 41-43).

54 În continuare, trebuie amintit că articolul 2 din statut prevede că „[f]iecare instituție stabilește autoritățile care exercită în cadrul său puterile acordate de […] statut autorității împuternicite să facă numiri” și că „una sau mai multe instituții pot delega uneia dintre ele sau unui organism interinstituțional exercitarea, în tot sau în parte, a puterilor acordate autorității împuternicite să facă numiri, cu excepția deciziilor privind numirea, promovarea sau transferul funcționarilor”. Astfel, autoritatea competentă trebuie să fie determinată „în cadrul” instituției menționate, astfel încât respectivele puteri nu pot, în principiu, să fie acordate decât uneia sau mai multor persoane care depind de aceasta. Singura excepție autorizată de statut privește ipoteza în care una sau mai multe instituții decid să delege uneia dintre ele sau unui organism interinstituțional puterile menționate, care nu pot, în niciun caz, să se extindă la deciziile referitoare la numiri, la promovări sau la transferuri de funcționari.

55 În plus, delegarea de semnătură constituie o măsură referitoare la organizarea internă a serviciilor administrației Uniunii și este mijlocul normal prin care aceasta își exercită competențele. Rezultă că, în temeiul unei delegări de semnătură, numai agenții și funcționarii pot fi în principiu abilitați să adopte, în numele și sub controlul administrației, măsuri de gestionare sau de administrare clar definite (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 decembrie 1994, Lisrestal și alții/Comisia, T-450/93, EU:T:1994:290, punctul 34 și jurisprudența citată).

56 În sfârșit, legalitatea unei abilitări precum cea în discuție în speță trebuie apreciată în raport cu obiectul procedurii precontencioase, prevăzută la articolele 90 și 91 din statut. Or, acesta din urmă constă în instituirea unui dialog între instituție și funcționarul său sau agentul său cu privire la problemele care au putut surveni în raportul de muncă și în a le da astfel posibilitatea de a găsi o soluție amiabilă pentru litigiu (a se vedea Hotărârea din 12 martie 2019, TK/Parlamentul, T-446/17, nepublicată, EU:T:2019:151, punctul 44 și jurisprudența citată). Rezultă că, pentru a menține deschiderea spiritului și a dialogului pe care o necesită o astfel de fază, instituția trebuie să rămână interlocutoarea privilegiată a funcționarului sau a agentului pe tot parcursul acestui proces.

57 În speță, având în vedere principiile amintite mai sus, este necesar să se considere că, deși Eurofound putea să fie consiliat de cabinetul de avocatură extern în cadrul unei proceduri precontencioase care intră sub incidența statutului, această posibilitate nu poate merge însă până la a-i permite să abiliteze o entitate privată externă, precum cabinetul menționat, să elaboreze și să semneze decizia atacată.

58 În această privință, trebuie să se constate că singurul interlocutor cu care reclamantul a avut schimburi de corespondență pe toată durata fazei precontencioase a fost cabinetul de avocatură extern, iar nu Eurofound. Astfel, rolul preponderent pe care acest cabinet l-a jucat în faza precontencioasă a împiedicat instituirea unui dialog calm între Eurofound și reclamant cu privire la problemele care au putut apărea în raportul de muncă care le-ar fi dat posibilitatea de a găsi o soluție amiabilă pentru litigiu. De altfel, această împrejurare a fost confirmată de Eurofound în

ședință, atunci când a afirmat că alegerea de a fi reprezentată de un cabinet de avocatură extern fusese efectuată și ținând seama de natura „contencioasă” a cererii de despăgubire formulate la 2 februarie 2018.

59 În al treilea rând, trebuie amintit că procedura administrativă este reglementată de norme și de principii inerente acțiunii autorităților publice. Astfel, în special principiul bunei administrări impune ca repartizarea competențelor și a drepturilor de semnătură în cadrul instituțiilor să fie clar definită și publicată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 noiembrie 2017, Teeäär/BCE, T-555/16, nepublicată, EU:T:2017:817, punctul 53, și Hotărârea din 19 decembrie 2019, XG/Comisia, T-504/18, EU:T:2019:883, punctul 87). Cu toate acestea, respectarea principiului securității juridice, care impune ca un act care emană de la o autoritate publică să nu fie opozabil cetățenilor înainte ca aceștia să aibă posibilitatea de a lua cunoștință de el, obligă, deși nicio dispoziție scrisă nu prevede în mod expres acest lucru, ca deciziile privind exercitarea competențelor acordate prin statut autorității împuternicite să facă numiri și prin Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii Europene AAIC să facă obiectul unei măsuri de publicitate adecvate în conformitate cu modalitățile și cu formele stabilite de administrație (a se vedea Hotărârea din 30 noiembrie 2009, Wenig/Comisia, F-80/08, EU:F:2009:160, punctul 90 și jurisprudența citată).

60 Or, în speță trebuie să se constate că, presupunând chiar că Eurofound ar fi putut abilita cabinetul de avocatură extern să elaboreze și să semneze decizia atacată, niciun element din dosar nu demonstrează că această abilitare ar fi fost clar definită nici, *a fortiori*, publicată.

61 Având în vedere aceste considerații, este necesar să se arate că decizia atacată este nelegală întrucât a fost elaborată și semnată de un cabinet de avocatură extern.

62 Această concluzie nu poate fi repusă în discuție de celelalte argumente invocate de Eurofound.

63 În primul rând, trebuie amintit că, în ceea ce privește determinarea autorității competente să respingă o cerere de asistență întemeiată pe articolul 24 din statut și o cerere de despăgubire formulată de un funcționar în temeiul articolului 90 alineatul (1) din statut, Eurofound nu este supusă dreptului irlandez. Astfel, din interpretarea ultimului considerent coroborat cu articolul 17 din Regulamentul (CEE) nr. 1365/75 al Consiliului din 26 mai 1975 privind constituirea Fundației Europene pentru Îmbunătățirea Condițiilor de Viață și de Muncă (JO 1975, L 139, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 1, p. 158), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1111/2005 al Consiliului din 24 iunie 2005 (JO 2005, L 184, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 244), reiese că, pe de o parte, Eurofound este instituită în cadrul Uniunii și acționează cu respectarea dreptului Uniunii și, pe de altă parte, personalul său recrutat după 4 august 2005 este supus statutului. Astfel, chiar presupunând că un cabinet de avocatură extern poate, potrivit dreptului național din care face parte, să elaboreze și să semneze o decizie adoptată de o administrație publică, o astfel de normă nu poate fi aplicată deciziilor adoptate în temeiul statutului.

64 În al doilea rând, Eurofound nu poate afirma în mod valabil că, din moment ce reclamantul era asistat de un avocat, ar fi fost obligată să apeleze și ea la serviciile unui cabinet de avocatură extern.

65 Este suficient să se amintească în această privință că, potrivit unei jurisprudențe consacrate, persoanelor interesate nu li se poate interzice să își asigure, în faza precontencioasă, consilierea din partea unui avocat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 noiembrie 1991, Parlamentul/Virgili-Schettini, C-348/90 P, EU:C:1991:413, punctul 5 și jurisprudența citată).

Acest principiu se explică prin faptul că, în timp ce o instituție, care are resurse mai extinse decât un funcționar sau un agent, poate beneficia de un serviciu juridic și poate fi asistată sau consiliată de agenții săi, funcționarul sau agentul, care nu are neapărat cunoștințe juridice, are dreptul de a apela la serviciile unui consilier juridic extern. Pe de altă parte, trebuie să se constate, în orice caz, că, astfel cum a precizat Eurofound în răspunsurile sale la măsurile de organizare a procedurii, nu era obligată să fie asistată de un cabinet de avocatură extern, întrucât beneficia de un acord la nivel de serviciu cu Direcția Resurse Umane a Comisiei Europene pentru soluționarea reclamațiilor administrative.

66 În al treilea rând, Eurofound afirmă în mod eronat, întemeindu-se în special pe Hotărârea din 5 noiembrie 1991, Parlamentul/Virgili-Schettini (C-348/90 P, EU:C:1991:413), că deciziile AAIC nu sunt supuse niciunei condiții speciale de formă și că, prin urmare, pot fi elaborate și semnate de un cabinet de avocatură extern.

67 Această hotărâre reia în realitate un principiu pretorian, consacrat prin Hotărârea din 9 martie 1978, Herpels/Comisia (54/77, EU:C:1978:45), potrivit căruia o cerere formulată în sensul articolului 90 din statut de funcționar nu este supusă niciunei condiții de formă și conținutul său trebuie interpretat și înțeles de administrație cu toată diligența pe care o mare organizație bine echipată o datorează justițiabililor, inclusiv membrilor personalului său. Or, contrar celor susținute de Eurofound, flexibilitatea privind condițiile de formă se aplică exclusiv cererilor funcționarilor sau ale agenților, care pot introduce o astfel de cerere chiar și fără asistența unui avocat, iar nu deciziei formale pe care instituția este chemată să o adopte pe baza acestei cereri, ale cărei redactare și semnare nu pot fi delegate unei entități private externe, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 57 de mai sus.

68 Din cele de mai sus rezultă că decizia atacată este afectată de un viciu de necompetență care, având în vedere în special considerațiile care figurează la punctele 58 și 60 de mai sus, a adus atingere normelor unei bune administrări în materie de gestionare a personalului. Ea trebuie anulată pentru acest motiv (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 noiembrie 2017, Teeäär/BCE, T-555/16, nepublicată, EU:T:2017:817, punctul 52 și jurisprudența citată).

69 Cu toate acestea, pentru a garanta o bună administrare a justiției, trebuie analizat și al doilea motiv invocat de reclamant.

– *Cu privire la al doilea motiv, întemeiat în special pe încălcarea obligației de asistență*

70 Reclamantul susține în esență că Eurofound nu ar fi respectat obligația de asistență, întrucât ar fi respins în mod prematur cererea de despăgubire, fără a realiza ancheta pe care o solicitase la 2 februarie 2018. Această anchetă ar fi trebuit să aibă ca obiectiv, potrivit reclamantului, să elucideze breșa de securitate, cu alte cuvinte să identifice persoanele responsabile pentru această breșă, pe cele care au consultat dosarul în litigiu, precum și motivul pentru care ar fi făcut-o, și să îi permită să justifice astfel prejudiciul a cărui reparare o solicita.

71 Eurofound contestă aceste argumente. În primul rând, aceasta răspunde că respingerea cererii de despăgubire nu era prematură, din moment ce dispunea, la momentul depunerii acesteia, de elemente pertinente pentru adoptarea deciziei și că reclamantul ar fi trebuit, așadar, fie să își retragă cererea de despăgubire, fie să aștepte rezultatele anchetei administrative pentru hărțuire și pe ale celei a AEPD, apoi să introducă o cerere de despăgubire dacă rezultatul uneia sau al

celeilalte dintre aceste anchete ar fi justificat-o. În al doilea rând, aceasta susține că nu are obligația nici de a desfășura o anchetă pentru a permite reclamantului să aprecieze despăgubirea la care are dreptul, nici să îi furnizeze dovezile necesare în susținerea unei astfel de cereri.

72 Mai întâi, trebuie amintit că din lista pur ilustrativă a acțiunilor enumerate la articolul 24 din statut, care vizează în special amenințările, insulte, acte sau declarații defăimătoare sau alte infracțiuni împotriva persoanei sau a bunurilor funcționarului ca urmare a calității sau a atribuțiilor sale, reiese că obligația de asistență are ca obiect numai protejarea funcționarilor și a agenților Uniunii împotriva atacurilor nejustificate, incompatibile cu ordinea și cu liniștea serviciului, provenind de la terți sau de la funcționari sau agenți ai Uniunii. Jurisprudența Tribunalului precizează în această privință că obligația de asistență nu este datorată decât împotriva unor acte a căror nelegalitate este suspectată și care pot fi analizate în mod rezonabil ca aducând atingere drepturilor funcționarilor (a se vedea Hotărârea din 9 septembrie 2016, De Esteban Alonso/Comisia, T-557/15 P, nepublicată, EU:T:2016:456, punctul 41 și jurisprudența citată).

73 În temeiul obligației de asistență, rezultată din dispozițiile articolului 24 primul paragraf din statut, în cazul unui incident incompatibil cu ordinea și liniștea serviciului, administrația trebuie să intervină cu toată forța necesară și să răspundă cu celeritatea și cu solicitudinea impuse de împrejurările speței în vederea stabilirii faptelor și a realizării, în cunoștință de cauză, a consecințelor adecvate. În acest scop, este suficient ca funcționarul care solicită protecția instituției să aducă un început de dovadă cu privire la realitatea atacurilor al căror obiect afirmă că este. În prezența unor astfel de elemente, revine instituției în cauză sarcina de a adopta măsurile adecvate, în special procedând la o anchetă pentru a stabili faptele aflate la originea plângerii, în colaborare cu autorul acesteia (a se vedea Hotărârea din 9 septembrie 2016, De Esteban Alonso/Comisia, T-557/15 P, nepublicată, EU:T:2016:456, punctul 40 și jurisprudența citată).

74 În lumina acestei jurisprudențe trebuie să se examineze dacă Eurofound și-a îndeplinit obligația de asistență ca urmare a cererii formulate de reclamant având ca obiect denunțarea unei divulgări a datelor sale cu caracter personal, care poate fi considerată un act care aduce atingere drepturilor funcționarilor.

75 Trebuie să se constate, cu titlu introductiv, că, în urma cererii de asistență a reclamantului, Eurofound a adoptat mai multe măsuri privind breșa de securitate. În primul rând, ea a corectat această breșă și a prevenit membrii personalului său cu privire la acest incident, în al doilea rând, aceasta a semnalat imediat AEPD, cu care a rămas în mod constant în contact în cadrul celei de a doua anchete a AEPD, în al treilea rând, aceasta a solicitat asistență din partea celorlalte agenții, în special Agenția Uniunii Europene pentru Cooperare în Materie de Justiție Penală (Eurojust) și Agenția Uniunii Europene pentru Cooperare în Materie de Aplicare a Legii (Europol), pentru a analiza aspectele tehnice legate de breșa de securitate, în al patrulea rând, a solicitat efectuarea unei expertize informatice unei societăți externe, în al cincilea rând, aceasta a procedat la o revizuire globală a politicilor și a procedurilor în vigoare în domeniul tehnologiei informației, inclusiv din punctul de vedere al protecției datelor cu caracter personal.

76 Cu toate acestea, Tribunalul arată că, în pofida eforturilor depuse în adoptarea acestor măsuri menite să îngrădească efectele carenței de securitate a fișierului „hrlink”, nu a fost realizată nicio anchetă administrativă propriu-zisă pentru a verifica dacă reclamantul însuși a suferit efectiv o divulgare a datelor sale cu caracter personal ca urmare a acestei carențe, în special în lumina obligațiilor care decurg din Regulamentul nr. 45/2001 [devenit Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2018 privind protecția persoanelor

fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 45/2001 și a Deciziei nr. 1247/2002/CE (JO 2018, L 295, p. 39)].

77 Eurofound a susținut întotdeauna, atât pe parcursul fazei precontencioase, cât și în cadrul procedurii în fața Tribunalului, că reclamantul nu ar fi dovedit niciodată corespunzător cerințelor legale nici că divulgarea datelor sale cu caracter personal fusese intenționată, și nici că ar fi suferit un prejudiciu care decurge din divulgarea menționată. În plus, întrucât eroarea care a generat carența de securitate este de natură tehnică, iar AEPD s-a dovedit a fi satisfăcută de măsurile adoptate de Eurofound, nu ar fi fost necesară nicio altă acțiune din partea sa.

78 Or, este suficient să se arate în această privință că Eurofound afirmă în mod eronat că, pentru a justifica prejudiciul suferit, o astfel de divulgare trebuie să fie intenționată. Astfel, este important să se amintească faptul că, potrivit jurisprudenței, divulgarea, chiar neintenționată, a unor informații cu caracter personal cu încălcarea dispozițiilor Regulamentului nr. 45/2001 (devenit Regulamentul 2018/1725) constituie o greșeală de natură să angajeze răspunderea instituției vizate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 ianuarie 2019, HJ/EMA, T-881/16, nepublicată, EU:T:2019:5, punctele 54 și 57).

79 Pe de altă parte, Eurofound nu se poate întemeia în mod valabil pe împrejurarea că AEPD era mulțumită de măsurile luate, aceasta închizând doar cea de a doua anchetă, deschisă la sesizarea Eurofound, iar nu pe prima, deschisă pe baza plângerii reclamantului, care a fost suspendată în așteptarea deciziei prin care se finalizează judecata în prezenta cauză.

80 Având în vedere cele ce precedă, trebuie să se constate că Eurofound și-a încălcat de asemenea obligația de asistență.

81 În aceste condiții, se impune admiterea celui de al doilea motiv și anularea deciziei atacate, fără a fi necesară examinarea celorlalte motive invocate de reclamant, precum și a propunerilor sale de probe și a cererii privind măsuri de organizare a procedurii formulate de acesta din urmă în replică, în special referitor la prezentarea mandatului *ad litem* al reprezentanților Eurofound. Pe de altă parte, în ceea ce privește propunerea de probe prezentată de Eurofound la 25 noiembrie 2020 privind o reclamație în sensul articolului 90 alineatul (2) din statut, formulată de reclamant la 13 noiembrie 2020 în cadrul raportului său de evaluare, este suficient să se constate că aceasta nu privește niciunul dintre motivele pe care Tribunalul a considerat util să le examineze în contextul anulării deciziei atacate, astfel încât nu este necesară examinarea sa. Situația este aceeași în ceea ce privește anexele 9, 10 și 13 la replică, a căror inadmisibilitate este invocată de Eurofound în cadrul duplicii.

Cu privire la concluziile în despăgubire

82 Reclamantul solicită, în cererea introductivă, repararea unui pretins prejudiciu moral care decurge, pe de o parte, din divulgarea datelor sale cu caracter personal și, pe de altă parte, din decizia atacată. În replică, acesta arată că descoperirea, la lectura memoriului în apărare, a divulgării către AEPD a conținutului integral al cererii sale de asistență pentru fapte de hărțuire și tonul acuzator și denigrator utilizat de Eurofound în același memoriu au agravat prejudiciul său moral, care trebuie majorat până la suma de 200 000 de euro.

83 Eurofound răspunde că concluziile în despăgubire, astfel cum au fost formulate atât în cererea introductivă, cât și în replică, sunt inadmisibile și, în orice caz, neîntemeiate.

Cu privire la admisibilitatea concluziilor în despăgubire formulate în cererea introductivă

84 Eurofound susține că, pe de o parte, obiectul cererii introductive nu corespunde celui al reclamației din 21 iunie 2018, ceea ce constituie o încălcare a regulii concordanței și, pe de altă parte, reclamantul nu ar fi respectat principiul epuizării căilor de atac administrative disponibile înaintea procedurii contencioase. Eurofound susține în special că, în primul rând, reclamantul nu a solicitat, în reclamație, anularea deciziei atacate în măsura în care prin aceasta i s-a respins cererea de despăgubire și, în al doilea rând, cererea sa de despăgubire nu făcea parte din concluzia principală a acestei reclamații, ci fusese formulată în mod vag și cu titlu subsidiar. Pe de altă parte, abia la momentul cererii introductive reclamantul ar fi precizat pentru prima dată că cererea de despăgubire formulată la 2 februarie 2018 privea prejudiciul moral care decurgea atât din divulgarea datelor sale cu caracter personal, cât și din pretinsele acte de hărțuire în privința sa, iar suma de 60 000 de euro era astfel repartizată la valoarea de 30 000 de euro pentru fiecare dintre aceste două prejudicii. În plus, întrucât acțiunea în despăgubire are o strânsă legătură cu acțiunea în anulare, aceasta ar trebui respinsă ca inadmisibilă pentru motivul că acțiunea în anulare ar trebui să fie considerată de asemenea inadmisibilă sau, în orice caz, neîntemeiată.

85 Reclamantul contestă aceste argumente.

86 Mai întâi, trebuie arătat că concluziile reclamației din 21 iunie 2018 sunt formulate într-un mod aproape identic cu cele prezentate de reclamant în cererea sa introductivă (a se vedea punctul 11 de mai sus), fapt recunoscut de altfel de Eurofound la punctul 1.2 din memoriul în apărare.

87 În continuare, chiar dacă în reclamația din 21 iunie 2018 reclamantul nu explică motivul pentru care a modificat cuantumul prejudiciului în raport cu cererea din 2 februarie 2018, această împrejurare nu poate afecta admisibilitatea concluziilor în despăgubire. Astfel, potrivit jurisprudenței, concordanța obiecțiilor trebuie să continue să existe numai între reclamația administrativă și cererea introductivă, pentru a evita în special ca funcționarul sau agentul să invoce anumite obiecții, chiar totalitatea acestora, abia în faza contencioasă, cu consecința că orice posibilitate de soluționare extrajudiciară a litigiului este semnificativ redusă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 decembrie 2019, Wehrheim/BCE, T-100/18, nepublicată, EU:T:2019:882, punctul 39 și jurisprudența citată).

88 În sfârșit, trebuie amintit că această normă privind concordanța nu trebuie să aibă ca efect să condiționeze, în mod riguros și definitiv, eventuala etapă contencioasă, din moment ce cererile prezentate instanței Uniunii nu modificau nici cauza, nici obiectul reclamației (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 decembrie 2019, Wehrheim/BCE, T-100/18, nepublicată, EU:T:2019:882, punctul 40 și jurisprudența citată). Or, trebuie să se constate, în această ultimă privință, că cererea din 2 februarie 2018, reclamația din 21 iunie 2018 și cererea introductivă se întemeiază pe aceeași cauză, și anume repararea unui prejudiciu moral.

89 În consecință, întrucât reclamantul prezintă în fața Tribunalului capete de cerere care se întemeiază pe aceeași cauză precum cea pe care se întemeiază capetele de cerere invocate în reclamație, concluziile în despăgubire sunt admisibile.

90 Această concluzie nu poate fi repusă în discuție de argumentul potrivit căruia acțiunea în despăgubire trebuie respinsă, aceasta fiind strâns legată de acțiunea în anulare, care trebuie să fie ea însăși respinsă. Astfel, trebuie amintit, în această privință, că din examinarea primului și a celui de al doilea motiv rezultă că acțiunea este întemeiată.

91 Având în vedere cele de mai sus, trebuie respinsă cauza de inadmisibilitate invocată de Eurofound.

Cu privire la admisibilitatea concluziilor în despăgubire formulate în replică

92 Eurofound susține că concluziile în despăgubire formulate în replică trebuie declarate inadmisibile, pentru motivul că, pe de o parte, acestea sunt întemeiate pe noi capete de cerere privind prejudiciul formulate pentru prima dată în stadiul replicii și, pe de altă parte, reclamantul nu a epuizat căile de atac administrative înainte de inițierea unei proceduri contencioase pentru aceste prejudicii.

93 Reclamantul contestă aceste argumente.

94 Conform articolului 76 litera (e) din Regulamentul de procedură, reclamantul este obligat să indice concluziile sale în cererea introductivă. Astfel, în principiu, numai concluziile prezentate în cererea introductivă pot fi luate în considerare, iar temeinicia acțiunii trebuie examinată numai din perspectiva concluziilor cuprinse în cererea introductivă. Articolul 84 alineatul (1) din Regulamentul de procedură permite invocarea de motive noi cu condiția ca acestea să se bazeze pe elemente de drept și de fapt care au apărut în cursul procedurii. Reiese din jurisprudență că această condiție se aplică *a fortiori* oricărei modificări a concluziilor și că, în lipsa unor elemente de drept și de fapt apărute în cursul procedurii scrise, numai concluziile din cererea introductivă pot fi luate în considerare (a se vedea Ordonanța din 27 martie 2017, Frank/Comisia, T-603/15, nepublicată, EU:T:2017:228, punctul 41 și jurisprudența citată). Pe de altă parte, trebuie să se considere că o argumentație care modifică însuși temeiul răspunderii Uniunii constituie un motiv nou a cărui invocare este interzisă în cursul procedurii (a se vedea Hotărârea din 11 iunie 2019, TO/AEE, T-462/17, nepublicată, EU:T:2019:397, punctul 236 și jurisprudența citată).

95 În speță, trebuie să se constate că noile concluzii în despăgubire cuprinse în replică se întemeiază pe noi capete de cerere referitoare la prejudicii, care modifică însuși temeiul răspunderii Uniunii, în special faptele generatoare ale prejudiciului moral invocat de reclamant în cererea introductivă. Astfel, reclamantul susține că tocmai divulgarea conținutului integral al dosarului său către AEPD prin intermediul scrisorii din 1 august 2018 și tonul acuzator și denigrator utilizat de Eurofound în memoriul în apărare ar justifica majorarea cuantumului solicitat cu titlu de pretins prejudiciu moral.

96 Prin urmare, întrucât aceste noi capete de cerere privind prejudicii sunt consecința unor greșeli pretins săvârșite de administrație, ele trebuie să facă obiectul unei noi proceduri precontencioase. În această privință, trebuie amintit că, într-un asemenea caz, respectiva procedură trebuie să înceapă în mod imperativ printr-o cerere formulată în temeiul articolului 90 alineatul (1) din statut prin care AAIC este invitată să repare prejudiciul pretins a fi fost suferit și să continue, dacă este cazul, printr-o reclamație îndreptată împotriva deciziei de respingere a cererii (a se vedea în acest sens Ordonanța din 25 martie 2020, Lucaccioni/Comisia, T-507/19, nepublicată, EU:T:2020:118, punctele 54 și 55).

97 În consecință, întrucât reclamantul nu a urmat și nici măcar nu a inițiat procedura precontencioasă adecvată pentru a contesta aceste greșeli, concluziile în despăgubire prezentate în replică sunt inadmisibile, astfel încât rămân admisibile numai cele formulate în cererea introductivă.

Cu privire la temeinicia cererii de reparare a pretinsului prejudiciu moral

98 În primul rând, în ceea ce privește capătul de cerere referitor la prejudiciul moral care decurge din decizia atacată, trebuie arătat că, potrivit unei jurisprudențe constante, anularea unui act afectat de nelegalitate constituie, în sine, repararea adecvată și, în principiu, suficientă a oricărui prejudiciu moral pe care acest act l-ar fi putut cauza. Nu aceasta poate fi totuși situația atunci când reclamantul demonstrează că a suferit un prejudiciu moral care poate fi detașat de nelegalitatea care justifică anularea și care nu poate fi reparat integral prin această anulare (a se vedea Hotărârea din 30 ianuarie 2020, BZ/Comisia, T-336/19, nepublicată, EU:T:2020:21, punctul 54 și jurisprudența citată).

99 Or, în speță trebuie să se constate că reclamantul nu demonstrează în ce mod acest capăt de cerere privind prejudiciul nu ar putea fi reparat integral prin anularea deciziei atacate în care prejudiciul menționat și-ar afla cauza.

100 În aceste condiții, Tribunalul apreciază că respectivul prejudiciu este reparat în mod adecvat și suficient prin anularea deciziei atacate, astfel încât este necesar să se respingă concluziile în despăgubire prin care se urmărește repararea respectivului prejudiciu.

101 În al doilea rând, în ceea ce privește prejudiciul moral care decurge din divulgarea datelor cu caracter personal ale reclamantului, trebuie amintit că va reveni Eurofound, conform articolului 266 TFUE, obligația de a lua măsurile impuse de punerea în aplicare a hotărârii. În plus, prima anchetă a AEPD lansată în urma plângerii reclamantului a fost suspendată în așteptarea deciziei prin care se finalizează judecata în prezenta cauză.

102 Astfel, întrucât Tribunalul nu poate anticipa nici concluziile acestei anchete, nici măsurile luate pentru punerea în aplicare a hotărârii, în funcție de care reclamantul va putea decide să formuleze o nouă cerere de despăgubire, este necesar să se respingă concluziile referitoare la despăgubiri prin care se urmărește repararea prejudiciului moral care decurge din această divulgare ca fiind premature.

103 Ținând seama de ansamblul considerațiilor care precedă, este necesar să se anuleze decizia atacată în măsura în care respinge cererea de asistență a reclamantului și să se respingă în rest acțiunea.

Cu privire la cheltuielile de judecată

104 Potrivit articolului 134 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, în cazul în care părțile cad, fiecare, în pretenții cu privire la unul sau mai multe capete de cerere, fiecare parte suportă propriile cheltuieli de judecată. Totuși, în cazul în care împrejurările cauzei justifică acest lucru, Tribunalul poate decide ca, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, o parte să suporte o fracțiune din cheltuielile de judecată efectuate de cealaltă parte.

105 În speță, întrucât acțiunea a fost admisă în cea mai mare parte, se realizează o justă apreciere a împrejurărilor speței prin decizia ca Eurofound să suporte propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de reclamant.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera întâi)

declară și hotărăște:

1) **Anulează decizia din 22 martie 2018 elaborată și semnată de un cabinet de avocatură extern, privind o cerere de asistență a lui AH cu privire la divulgarea datelor sale cu caracter personal.**

2) **Respinge în rest acțiunea.**

3) **Obligă Fundația Europeană pentru Îmbunătățirea Condițiilor de Viață și de Muncă (Eurofound) să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, pe cele efectuate de AH.**

Kanninen Półtorak Stancu

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 8 septembrie 2021.

Semnături